

первообразна та коренна рѣчь на всѣхъ изъици ѿма слогу крѣтъкъ како върчу = верчу, то ѣсть въртѣмъ: ѿ ѿ върчу става обрацаю = обрацаамъ, заврацаамъ, поврацаамъ, ѿврацаамъ, то ѣсть ѿ = е = а: така ѿ блѣтъ = блогъ = благу, то ѣсть ѿ = о = а. И не може да бѣде ѿ ѿма то Болга за таа причѣна: първо въ Исторѣя та не знаѣмъ никога да ся е называвала Болга Болга, нѣтъ пъкъ Блога, нѣжели Бѣлга или Блѣга. Но да ся рѣши, чи блѣтъ или блѣтъ ѣ коренна рѣчь славѣнска треба да забелѣжимъ, како българскѣй-атъ изъикъ, който безсумнѣнѣ ѣ славѣнскѣ, ѿма прѣчѣдно свойство, кога полугласныѣ бѣкѣ ѿ-тъ и ѣ-тъ ся слѣгаты съ съгласныѣ л и р, ѿматъ си полугласни те свобѣда та да ся слѣжаты ѿ на прѣдъ ѿ послѣ съгласно то, како ся види въ слѣдѣющѣте рѣчи, бѣнувамъ ѿ бѣнувамъ, вѣкъ ѿ вѣкъ, гѣтамъ ѿ гѣтамъ, дѣженъ ѿ дѣженъ, жѣтъ ѿ жѣтъ, сыза, пыль, сынце ѿ проч.: така и блѣтъ или блѣтъ ѿма си славѣнско то свойство и славѣнско безъ сумнѣнѣ значѣнѣ, то ѣсть блѣтъ = блогъ = блѣтъ, то ѣсть щѣстѣ. *Българъ значи щѣстливъ, то ѣсть ѿма подъ власть щѣстѣ то:* ѿ съ приложѣнѣ то на второ то ѣкончанѣ *инъ, българинъ*, то ѣсть мѣстото на косто принадлежи. И кога ѿма то българинъ, или българинъ ѣ ѿ край до край славѣнско, како българѣ те, който ѿтъ начало си ѿмали това ѿма не бѣли славѣнскѣ родъ, како и днѣсъ; това нѣка рѣшѣтъ днѣ, който за насъ разсуждавати въ кнѣгы те, пакъ въ лицѣ не ны сѣ видѣли, ни изъицъ атъ не знаѣжѣ, ни домѣны те обѣчанѣ ѿ правѣ.

Най-горещѣтъ защитникъ на етимологиѣта *българинъ* отъ блѣтъ въ нашата литература обаче е *Раковскѣ*, който въ своята „Българска Старина“ Бук 1865, отдѣли голѣмо мѣсто на въпроса: како значи българинъ? (рр. 195, 196, 197—199, 201, 203, 204, 206, ср. и 191),

Въ *Горскѣ Пѣтѣникъ* (Новѣ Садъ 1857.) той бѣ още на мнѣнѣе, че българѣ сѣ получили името си отъ своята столица *Българъ*: „А българѣ имѣ ѣ почѣкло и прѣшло сѣ прѣимѣжѣственно надъ всѣ славѣны, кто сѣ освобѣдили Волжанскѣй имѣ брата, и учредили вѣкы царство и и прѣстоны въ Прѣславѣ и другѣхъ отъ прѣстоный градъ Българъ. Какѣто и Цариградскѣй Римогрыци вмѣсто народное си имѣ употребѣляхѣтъ въ общѣ мѣстное имѣ. „Εὐρω εἰραι Κοινταντοπολίτης“ или само „εὐρω εἰραι πόλιτης“ (р. 206, заб. 23). Въ „Българска старина“ таа етимологиѣ е пожертвувана вече за друга, който ласкае много повече националното самолюбѣе.

„Европѣйскѣ нѣкои си учени даромъ мѣдрукѣтъ чи тѣни българѣ (дошавши унѣ чакъ въ 502 год. подиръ Христа въ дѣшнѣж Българѣнъ!) бѣли *татаро-унгорскаго* плѣмени,¹⁾ нѣ като дошли въ Българѣнъ, найшли тамо седемъ народа, славѣны, смѣсили ся съ тѣхъ и сѣ пославѣнило до шушъ за тѣхъ малко врѣмѣ! Нѣ тѣни учени не ни показѣтъ, отъ дѣ и **БОГѣ** сѣ бѣли дошли тѣни седемъ народа славѣнскѣ въ Българѣнъ, и нѣкакѣ сѣ *най-маничѣж татаро-унгарскѣ* *остатѣж* въ назѣка *ни?*!

¹⁾ Ср. и Горскѣ Пѣтѣникъ, 206.